

EL SILENCI QUE ENS FA CRÉIXER.

El dia que totes les meues creences varen pegar una bolcada i les coses en que mai havia cregut varen prendre sentit inesperadament, em vaig donar compte de que ja era massa tard.

Cada dia que passa, recorde silenciosament aquell dia, el avorriment espès que s'apoderava de la meua ment amagada amb cada hora que passava, i la ignorància tranquil·la que em feia desconèixer d'alguna manera tot el que estava per vindre.

Cada vegada que em tombava al llit d'aquella difuminada habitació, bressolada per les suaus melodies blanquinoses que m'evocaven verds camps d'arròs, pluges matinals d'estiu, capvespres a la platja... la meua ment es submergia en un aigua transparent on respirava sense necessitat d'inhalar aire, mentre que jo seguia tombada al llit, amb un brillant somriure al meu rostre. Però un dia aquell somriure es va trencar i els meus pulmons començaren a reclamar-me la falta d'aire a la vegada que al meu cor es clavava punxantment el sentiment de que algú a qui necessitava perdudament em deixava abandonada en el món real res més obrir els ulls

I ara, des de que vaig sentir aquella primera vegada que no sóc ací per voluntat pròpia, tots els dies mire el rellotge esperançada i em retorna aquella màgica xifra: les 17:17.

He rastrejat totes les explicacions possibles, consultant amb gurus de les ciències ocultes, a la recerca d'un significat mitjanament racional.

Vull pensar que és un senyal, que aquells que van soltar la meua mà fa un temps em saluden d'aquesta estranya forma.

Només sé que, un dia darrere l'altre, se'm clava aquell 17:17 en la retina i aconsegueix fer-me somriure. Amb la falta que em fa ara!

Estem en alerta sanitària. Tancats per una terrible pandèmia mundial. Enmig d'una guerra química, ja no sé què creure.

Són ja 65 agoniosos dies sense poder eixir a aquells carrers grisos que tant enyore. Sense obrir portes ni finestres per por al contagi. Al menys aquí dins, en aquesta coveta de soledat, tinc la companyia de la meua gata i de les meues plantes, però elles també travessen un mal moment. Els falta el sol, l'oxigen, fins i tot troben a faltar l'aire purament contaminat de la ciutat i l'alegria amb la qual els parlava abans de les coses quotidianes que em succeïen allà fora.

Des de fa set dies em trobe malament, una angoixa silenciosa corre desesperada al voltat de la meua ànima, però no vull donar la veu d'alarma. No puc permetre que em traguén de la meua coveta. Diuen que els que hi surten, mai tornen. I jo em negue rotundament a desaparèixer i ser olvidada, o encara pitjor, ser recordada com una desapareguda.

També fa set dies que he començat a consultar l'hora quan el rellotge marca les 16:16, sembla que qui em mana senyals té urgència perquè comprega, i no sé on

buscar la clau de la interpretació, el codi que desxifre l'enigma.

He obert la finestra i una pudor insuportable ha inundat completament les meues foses nasals i ha corregut per les meues vies respiratòries fins aconseguir fer-me tossir, el desconcert m'ha fet treure mig cos fóra i un crit sord i esquinçador ha eixit de la meua gola. Una llum encegadora ha tancat els meus ulls. No he pogut veure el fong que s'ha format després, arrasant amb la seua ona expansiva éssers vius i inerts

Eren les 17:17 per a un món que ja no tornarà a existir.